

КРАТУНЧО

chitanka.info

Живели някога един дядо и една баба. И понеже си нямали деца, те все за това си говорели и много тъгували. Под прозореца в градинката бабата посадила кратунка. Кратунката пораснала много хубава. Грижела се бабата за нея, плевяла я, поливала я и си говорела: „Това е бабиното детенце, това е бабиното детенце.“

Кратунката пораснала, увиснала чак до земята, узряла и се откъснала.

Излязла бабата да храни прасето и кратунката се търкулнала след нея. Тръгнал дядото да кара воловете на водопой, а кратунката се търкулнала подире му. Старците я кръстили Кратунчо. Те се радвали на Кратунчо и много го обичали.

Минали години. Един ден дядото рекъл на бабата:

— Трябва вече да женим Кратунчо.

— Да го женим, ама ако му поискаш царската щерка. Наш Кратунчо не е като другите ергени. Той трябва царска дъщеря да вземе.

Дядото нарамил торбичката си, взел тояжката си и право при царя.

— Царю честити — рекъл той, — искам дъщеря ти за снаха. Ще ми я дадеш ли?

Царят не могъл да го изгони — нали сват му бил дошъл у дома.

— Ще ти я дам — отговорил той, — ама синът ти да построи ей там, насреща, палат, по-хубав от този, а от моя до неговия дворец да прокара път, настлан със злато. И една златна каляска да измайстори, та когато тръгваме на гости у вас, с нея да се возим.

Дядото се върнал вкъщи и разказал на бабата какво му рекъл царят. Кратунчо, който се въртял и умилквал около тях, изведнъж изчезнал. Нямало го цял ден и цяла нощ. Старците помислили, че няма да се върне, и горчиво плакали. Ала на сутринта Кратунчо си дошъл и пак почнал да се умилква около тях.

А щом царят излязъл в градината си, видял срещу своя палат да лъщи от злато друг палат, а между двата да се вие позлатен път, на който стояла красива златна каляска.

„Бива си го това момче — помислил си той. — Ще му дам дъщеря си.“

Чакал царят ден-два да дойдат сватове, ала те не идвали.

Накрая изпратил царедворци да повикат стареца. Те изпълнили заповедта му и го довели.

— Дядо — рекъл царят, — твоето момче изпълни заръката ми. Защо не идвате да вземете момата?

Старецът отговорил:

— Не сме се отказали, свате, ама момчето се измори от работа, докато построи палата, и поиска да си почине ден-два. Ако Бог е рекъл, утре ще дойдем да вземем невестата.

На другия ден старците изпратили сватове и те довели снахата. Ала щом видяла Кратунчо, тя се разплакала и поискала да избяга. Кратунчо пък все се въртял покрай нея и ѝ се умилквал. Стъмнило се. Царската дъщеря вече не можела да избяга и останала до сутринта. През нощта обаче от кратунката излязъл момък, красив като самото слънце, и прегърнал своята невеста.

На сутринта царската дъщеря била доволна и предоволна, вече не искала да си ходи и останала да живее при старците.

Не след дълго царят и царицата научили за кого се е омъжила дъщеря им и отишли да видят защо не се връща при тях. Безпокоели се да не би бабата и дядото да я държат насила при Кратунчо. Щом влезли в дома на старците, те видели дъщеря си весела и радостна като всяка млада булка. А Кратунчо все се умилквал около нея. Царят и царицата решили да пренощуват в малката къща, за да разберат каква е тази работа. Скрили се, така че да могат да наблюдават стаята на младоженците, и зачакали. Дотъркалял се Кратунчо при дъщеря им и що да видят — изведнъж от кратунката излязъл чудно красив момък. Стаята светнала, като че ли изгряло слънце. Царят и царицата незабелязано се промъкнали в стаята, взели кратунката и скришом от старците я изгорили.

На сутринта младите станали. Царската дъщеря облякла дрехите си, а момъкът потърсил кратунката. Като не я намерил, веднага се досетил какво е станало. Прегърнал невестата си за сбогом и казал:

— Много ми е мъчно за теб, но не мога да остана повече тук. Ще ме намериш чак когато изтъркаш един чифт железни обувки.

И изчезнал — сякаш вдън земя потънал. Царската дъщеря горчиво заплакала. Три дни и три нощи не излизала от стаята, нищичко не хапвала и не пийвала, цяла река сълзи изплакала. На четвъртия ден обула железни обувки и тръгнала по света да търси своя съпруг. Преминала гори и планини, реки и морета, но никъде не го открила.

Тогава решила да отиде при слънцето и на него да изкаже мъката си, та дано то ѝ помогне.

Вървяла дни, седмици, месеци и най-после стигнала до палата на слънцето. То обикаляло земята и го нямало, но я посрещнала майка му. Пред нея царската дъщеря изплакала мъката си и ѝ разправила как се омъжила за Кратунчо и какво станало след това. Тъкмо свършила разказа си и слънцето се задало откъм изток. Слънчовата майка духнала веднъж, превърнала невестата в игла и я забола на прозореца, за да не я изгори слънцето.

Когато то си починало от дългия път и се навечеряло, майката му разказала за патилата на невестата и слънцето рекло:

— Да върви все на запад, да ходи тридесет дни и тридесет нощи. И на тридесет и първия ден ще стигне до една голяма мраморна чешма с три чучура и три корита. По залез в първия чучур се крие нейният жених. Да затисне чучура с желязо и така красивият момък ще остане при нея.

Щом слънцето си легнало да спи, слънчовата майка превърнала иглата отново в невеста. Тя била чула всичко и мигом тръгнала да търси мраморната чешма. И както казал слънцето, на тридесет и първия ден я намерила. Веднага затиснала с желязо първия чучур. А щом погледнала обувките си, видяла, че те са изтъркани. Седнала изморената невеста до чешмата и чакала цял ден. При залез-слънце от един облак изведнъж излязъл страшен змей. Той връхлетял да влезе в първия чучур, но се ударил в желязото и в тоз миг се превърнал в прекрасен момък.

Кратунчо и царската дъщеря се прегърнали, поплакали си от радост и си тръгнали щастливи към къщи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.